

החמור הקטן

חי פעם מלך ומלכה והיה להם הכל שרק רצו, מלבד ילדים. המלכה בכתה ימים ולילות ואמרה "אני שדה בור, שעליו שום דבר לא גדל". אלא שבסופו של דבר האל מילא את בקשתם ונולד להם צאצא, אך כשבא לעולם ראו שלא נראה כמו אדם אלא שיש לו דמות של חמור צעיר.

המלכה נבהלה, בכתה ויבבה שעדיף היה לה לא ללדת בכלל מאשר ללדת חמור. היא רצתה מיד להטביע אותו במים כדי שהדגים יטרפו אותו, אבל המלך אמר "לא. קיבלנו אותו מהאל, הוא יהיה הבן והיורש שלי, ואחרי מותי ישב על כס המלכות עם כתר על ראשו."

לכן גידלו את החמור הקטן והוא הנעשה גדול ויפה, עם אוזניים ארוכות וזקופות. הוא היה עליז וקפץ הנה והנה ובמיוחד אהב מוסיקה. לכן הלך למוסיקאי מפורסם ואמר לו "למד אותי את אומנותך, כדי שאוכל לנגן כמוך."

"אבל נסיכנו" ענה המוסיקאי "הדבר יהיה לך קשה. האצבעות שלך גדולות ולא מתאימות לכך. המיתרים לא יחזיקו את המגע שלך. אך לא עזרו תירוצים כי החמור הקטן רצה מאוד והתחיל לנגן, והתאמן הרבה עד שבסוף ניגן טוב כמו המורה שלו בעצמו. יום אחד הלך נסיך-חמור לטיול והגיע לבאר מים. כשהביט בפני המים ראה את השתקפותו וזה גרם לו צער רב. הוא החליט ללכת לעולם הרחב, ורק משרת נאמן אחד לקח איתו.

הם הלכו בדרכים שונות עד שהגיעו לממלכה, שם למלך הייתה רק בת אחת, אבל יפה מאוד. החמור הצעיר אמר "כאן נשאר". הוא דפק בשער וקרא "באו אורחים אליכם, פתחו כדי שיוכלו להיכנס."

אבל השער לא נפתח. לכן החמור לקח את הנבל שלו וברגליו הקדמיות התחיל לנגן. שומר השער פתח, הביט עליו, רץ מהר למלך וסיפר "שם, לפני השער, יושב חמור צעיר ומנגן בנבל כמו מוסיקאי מעולה."

"חמורי, מה קרה? מבטך חמוץ ועצוב.
תישאר כאן אצלי. אתן לך כל מה שרק תרצה.

לתת לך זהב?"

"לא" נענע החמור בראשו.

"אולי חפצים יקרים ותכשיטים?"

"לא".

"אולי חצי מלכות?"

"גם כן לא".

אז אמר המלך "אילו רק ידעתי מה יכול
לשמח אותך. אולי תרצה להתחתן אם בתי

היפה?"

"הו, כן" ענה החמור "זה באמת הייתי רוצה"
ונעשה מיד עליז ובמצב רוח טוב, כי בדיוק זה
מה שהוא באמת רצה.

על כן התקיימה חתונה גדולה ומפוארת.
בערב, כאשר החתן והכלה הלכו לחדר שינה
שלהם רצה המלך לדעת האם החמור מתנהג
בנימוס ואמר לאחד המשרתים להסתתר שם.
כאשר בני הזוג היו כבר בחדר נעל החתן את
הדלת, הביט סביב ומאחר שחשב כי הם
לבדם השליך מעצמו את עורו ועמד שם, נער

"תן למוסיקאי הזה להיכנס" אמר המלך.
כשהחמור נכנס לאולם כל הציבור התחיל
לצחוק מהמוסיקאי. רצו להשיב אותו בין
המשרתים ולהאכיל אותו שם, אבל הוא לא
הסכים ורק אמר "אני לא סתם חמור אורות.
אני מישהו מיוחד".

"אם כך" אמרו לו "תשב עם החיילים".

"לא" אמר החמור הצעיר "אני רוצה לשבת
לשולחן המלך." המלך צחק ואמר "יהיה כפי
שאתה מבקש, חמור קטן, בוא הנה." ואחר

כך שאל "איך בתי מוצאת חן בעיניך?"

החמור סבב את ראשו, הביט על הנסיכה
ואמר "אכן, היא יפה כפי שעוד לא ראיתי
כזו."

"אז תתישב לידה" אמר המלך.

"זה בסדר" אמר החמור, התיישב לשולחן,
אכל ושתה והתנהג בנימוס ובניקיון.

אחרי שנשאר זמן מה בחצר המלך חשב "כל
זה לא יעזור. אני חייב לחזור הביתה". הוריד
בעצב את ראשו, בא למלך ורצה להיפרד.

אבל המלך בינתיים התחיל לחבב אותו ואמר

יפה ומלכותי.

"עכשיו את יודעת מי אני" אמר "ותראי כי מגיעה לי בצדק אהבתך."

הכלה שמחה מאוד ואהבה אותו. אך בבוקר הצעיר קפץ מהמיטה, לבש את עור החמור ואיש לא יכול היה לדעת מי הוא שם בפנים. המלך בא בבוקר "הי" קרא "החמור הצעיר כבר ער!" ופנה לבתו "את בוודאי מצטערת שלא קיבלת מישהו אנושי כבעל." "אך לא, אבי. אני אוהבת אותו מאוד ומוכנה להמשיך לחיות איתו לסוף ימיי."

המלך הופתע מאוד, אבל המשרת שהסתתר בחדר בא אליו וסיפר לו הכל. "זה לא יתכן" אמר המלך. "אז שמור בעצמך בלילה הבא, תוכל לראות את הכל בעיניך. ועצתי היא, אדוני המלך, קח את עור החמור וזרוק אותה לאש. אזי הוא יצטרך להופיע בדמותו האנושית."

"עצתך טובה" אמר המלך ובערב, כשהזוג ישן, התגנב לחדרם וכשניגש למיטה ראה בה בחור נאה וצעיר ישן שם. עור החמור היה

מונח על הארץ ליד המיטה. המלך לקח אותו, יצא החוצה, אמר מיד להכין אש גדולה ודאג בעצמו שהעור יישרף לעפר. אך מאחר שרצה לדעת איך יתנהג הצעיר ללא עור שלו, חזר לחדר ונשאר שם עד הבוקר.

כאשר הצעיר התעורר, קם ורצה שוב ללבוש את העור אך לא מצא אותו. הוא נבהל מאוד ואמר בעצב ופחד "עכשיו לא נישאר לי אלא לברוח מכאן."

אך כשיצא ניגש אליו המלך ואמר "בני, למה תמהר. מה קורה לך. תישאר כאן. אתה גבר יפה, אל תיפרד מאיתנו. אתן לך עכשיו מחצית ממלכה ואחרי מותי תהיה מלך על הכל.

"אם כן להתחלה הטובה יהיה גם סוף טוב" אמר הצעיר "אני נשאר אצלכם". המלך נתן לו באמת מחצית הממלכה ואחרי מותו קיבל את הממלכה השלמה. הוא איחד אותה עם ממלכת אביו שגם הוא מת בינתיים, וכך נעשה עשיר ומאושר.